

Rapporten 'Danmarks klimamål i 2050' er en grundig gennemgang af forskellige scenarier for drivhusgasudledninger i 2050, hvor Danmarks territoriale udledninger er reduceret med hhv. 100 og 110 pct. relativt til 1990. Analysen svækkes dog af, at der ikke præsenteres konkrete forslag til, hvilke virkemidler og omfanget af disse, der vil være nødvendige for at opnå de beskrevne scenarier. Ydermere savnes kvantificering af de samfundsøkonomiske omkostninger for de forskellige scenarier. I rapporten peges der på, at disse ikke er opgjort, da det på nuværende tidspunkt vurderes, at der ikke kan regnes præcist nok på de økonomiske omkostninger og gevinster i 2050. Hvis det er tilfældet, er det ærgerligt, at Klimarådet alligevel anbefaler, at det danske klimamål i 2050 bør være et reduktionsmål på over 100 pct.

Grundlæggende bør man undgå overlappende mål, hvilket er tilfældet, når Danmark har et klimamål, der er afkoblet fra klimapolitikken i EU. Som Klimarådet også kommer ind på, er danske udledninger i meget stort omfang reguleret af EU. EU har for nuværende et mål om klimaneutralitet i 2050 på tværs af unionen. Dette mål skal i vidt omfang nås gennem de etablerede kvotesystemer. Kvotesystemerne sætter et loft over de samlede udledninger i EU. I et bindende kvotesystem er det udbuddet af kvoter og ikke efterspørgslen, som afgør de samlede udledninger. Det betyder, at nationale tiltag slet ikke har nogen klimateffekt. Samme pointe præsenterer Klimarådet i rapporten. Klimamålene i EU betyder altså, at danske klimamål vil have begrænset effekt for klimaet og fordyre den grønne omstilling. Med andre ord, vil det ikke være omkostningseffektivt at sigte efter selvstændige danske klimamål.

Klimarådet argumenter for, at et selvstændigt dansk klimamål i 2050 kan være meningsfuldt i egenskab af, at det kan bruges i forhandlingssituationer til at presse på for mere ambitiøse mål i EU-regi. Det er imidlertid ikke sandsynliggjort i rapporten. Tværtimod vil dansk overopfyldelse af EU-forpligtelser alt andet lige mindske behovet for reduktioner i andre lande. Klimarådet godtgør heller ikke, at tiltaget lever op til basale proportionalitetsbetingelser. Det skal særligt ses i lyset af, at omkostningerne ved en selvstændig dansk målsætning om f.eks. 110 pct. reduktion i 2050 ikke er opgjort.

I rapporten redegøres udmærket for usikkerhederne ved klimaforandringer. Sådanne usikkerheder tilsiger, at den førte klimapolitik bør indeholde et vist forsikringselement. Der er stærke argumenter for, at det vil medføre store omkostninger for verdenssamfundet, hvis drivhusgasudledninger ikke reduceres tilstrækkeligt. Derfor kan det undre, at Klimarådet ikke har større fokus på effektive internationale tiltag.

Derudover er der risiko for, at den danske klimapolitik bliver et resultat af overbudspolitik, fremfor nødvendig politik. I Klimarådets rapport peges der på, at fx Sverige og Tyskland har målsætninger om klimaneutralitet i 2045, hvor det danske mål om klimaneutralitet for nu er i 2050. Derfor argumenteres der for, at det danske klimamål bør skærpes, førend vi kan bryste os af at være et foregangsland.

Konklusion: Det giver ikke længere mening at have selvstændige danske klimamål

Det anbefales derimod, at danske klimamål ændres til at være i overensstemmelse med de europæiske mål. Her er det væsentligt, at udledninger ikke dobbeltreguleres, som det er tilfældet på mange områder i dag. Det betyder bl.a., at regeringen ikke bør skrive ind i klimaloven, at der i Danmark sigtes efter en bestemt reduktion i 2050, som det anbefales af Klimarådet.